

De slow-motion ineenstorting: hoe Iran het Amerikaanse imperium brak

Door Frank , 12 april 2026

Een analyse op basis van de strategische visie van Patrick Henningsen



De beelden die deze dagen uit het Witte Huis komen, vertellen een verhaal van wanhoop vermomd als overwinning. Donald Trump, een president die zijn reputatie bouwde op winnen, bevindt zich in een positie die geen enkel bericht op Truth Social kan redden. Volgens geopolitiek analist Patrick Henningsen zijn we getuige van iets ongekends: de strategische nederlaag van de Verenigde Staten door toedoen van Iran, en de langzame, pijnlijke ontrafeling van het Amerikaanse imperium zelf. Dit is geen overdrijving. Het is de kille analyse van een patroon dat zich al maanden ontplooft, en dat Henningsen met verwoestende helderheid verwoordt. Het transcript van zijn recente interview legt een these bloot die serieus genomen moet worden: de Verenigde Staten hebben diplomatie opgegeven, hebben Israëlische bendetactieken overgenomen, en hebben daarmee hun positie als normatieve macht in het internationale systeem opgeofferd.

De oorlog die werd verkocht met nep inlichtingen

Laten we beginnen waar deze laatste catastrofe begon. De lekken van de New York Times bevestigden wat velen al vermoedden: de hele aandrang tot oorlog met Iran was een "klungelige verkooppraatje" van Benjamin Netanyahu. De Israëlische premier arriveerde half februari in Washington, werd als koning behandeld, en verkocht inlichtingen die achteraf op vrijwel elk punt frauduleus bleken te zijn. Niets bleek waar. Niet de tijdlijnen, niet de capaciteiten, niet de verwachte

uitkomsten. De Amerikaanse nationale veiligheidsapparatuur, dezelfde machine die de Irak-oorlog ooit rechtvaardigde met eveneens gefabriceerde gronden, slikte het aas volledig.

Dit is belangrijk omdat het iets fundamenteels onthult over de relatie tussen Washington en Jeruzalem. Wanneer Henningsen beschrijft dat de Verenigde Staten "de hoge weg hebben verlaten" ten gunste van "de goot waar Israël zich bevindt", wijst hij op een transformatie die al decennia gaande is maar nu zijn logische conclusie heeft bereikt. De Amerikaanse diplomatie is vervangen door Israëlische moordpolitiek, nul-som-maximalisme en een volledige verwerping van de normatieve kaders die de internationale betrekkingen sinds 1945 hebben beheerst.

De incompetentiecascade: Hegseth en het uithollen van het Pentagon

Als je wilt begrijpen hoe een imperium van binnenuit instort, kijk dan naar de bevestiging van Pete Hegseth als minister van Defensie. Henningsen is onbarmhartig in zijn beoordeling: hier is een man die "niet eens gekwalificeerd is om een peloton aan te voeren", die uit de Nationale Garde van Washington D.C. is gezet, die een gedocumenteerde geschiedenis heeft van alcoholisme, beschuldigingen van seksueel wangedrag, en een staat van dienst waarin hij elke charitatieve organisatie die hij ooit leidde failliet liet gaan.

Hoe kon hij worden bevestigd? Het antwoord is volgens Henningsen zowel simpel als diep verontrustend: de Israël-lobby instrueerde Amerikaanse senatoren om vóór hem te stemmen. Ze wilden een religieuze ideoloog met een gecompromitteerd verleden, omdat "ze absoluut zullen doen wat hun wordt opgedragen wanneer ze in die positie worden geplaatst." Hegseth is niet verschuldigd aan het Amerikaanse volk of de Grondwet, maar aan de belangen die zijn carrière van de schroothoop van schandalen hebben gered.

Het resultaat is voorspelbaar. Hegseth heeft geschiedenis geschreven door de pers de toegang tot het Pentagon te ontzeggen, onder verwijzing naar "nationale veiligheid" in wat lijkt op een ongekende schending van transparantienormen. Een rechtbank heeft zijn handelen al onrechtmatig verklaard. Dit is geen bestuur; dit is een slow-motion administratieve instorting.

De paus, de scheuring en de isolatie van het Amerikaanse conservatisme

Een van de meest opmerkelijke ontwikkelingen die Henningsen benadrukt, is de interventie van paus Franciscus. Toen Hegseth Jezus aanriep om bombardementen op Iran te rechtvaardigen, toen Trump met Pasen "bijna satanische tirade over het doden van Iraniërs en het vernietigen van hun beschaving" uitsloeg, sprak het Vaticaan eindelijk. De paus wees hen direct terecht.

Dit is ongekend. Zoals Henningsen opmerkt, bleef de kerk grotendeels stil tijdens de Irak-oorlog. Maar deze Amerikaanse paus heeft een grens getrokken. Het gevolg is een scheuring binnen het Amerikaanse conservatieve politieke landschap zelf, waarbij traditionele katholieke conservatieven nu worden gedwongen te kiezen tussen hun geloof en hun partijtrouw.

De geopolitieke gevolgen zijn al zichtbaar. Giorgia Meloni's Italië, een G7-land, overweegt diplomatieke betrekkingen met Teheran te openen. Spanje spreekt over het vestigen van een diplomatieke missie in Iran. Toen Trump Spanje bedreigde, toonde hij alleen maar aan hoe wanhopig en geïsoleerd de Amerikaanse positie is geworden. Twee NAVO-landen breken gelederen, en er zullen er meer volgen.

Het falen van de Trumpiaanse diplomatie

Dit is de kern van Henningsens kritiek: Trumps onderhandelingsstijl werkt niet. "Geen concessies. Je moet op je knieën gaan en je voor mij neerbuigen voor mijn eisen. Anders straffen we je." Deze aanpak faalde met Rusland in Oekraïne. Het faalt met Iran. En het zal blijven falen omdat landen als Iran, Rusland, China en India zijn wat Henningsen "overeenkomst-capabele" of "normatieve machten" noemt.

Wat betekent dat? In de internationale betrekkingen buigt het systeem mee ten gunste van normatieve machten, omdat andere landen zich kunnen verenigen onder de aanname dat hun partners rationeel, logisch en in staat zijn om overeenkomsten na te komen. Verdragen, multilaterale kaders en diplomatieke normen – dit zijn de ijkpunten waarmee dingen daadwerkelijk worden gedaan in het internationale systeem.

De Verenigde Staten hebben zichzelf nu in de tegenovergestelde categorie geplaatst: schurkenstaat. Door Israëlische tactieken over te nemen – internationaal gangsterisme, nul-somdiplomatie, moord op onderhandelaars en het verlaten van

eerdere overeenkomsten – heeft Amerika het vertrouwen en de geloofwaardigheid verspeeld die zijn imperium functioneel maakten. En zoals Henningsen met nuchtere finaliteit stelt: "Ik denk niet dat Amerika hiervan kan herstellen, zelfs niet met een nieuwe regering in 2026."

De spoilerstrategie: Israël als Oekraïne

Een van Henningsens scherpste observaties is de parallel tussen de rol van Israël in het Iran conflict en die van Oekraïne in het Rusland-conflict. In beide gevallen fungeert een proxy als spoiler, die elke mogelijke diplomatieke doorbraak saboteert op het moment dat vooruitgang in zicht komt.

Net zoals Oekraïne drones aanvallen uitvoert op Russische olie-installaties wanneer onderhandelingen vruchten dreigen af te werpen, staat Israël klaar om op het kritieke moment Iraanse doelen te bombarderen of onderhandelaars te vermoorden. De Verenigde Staten spelen de goede agent, doen alsof er afstand is tot hun proxy, terwijl de proxy het vuile werk doet om het conflict gaande te houden.

Dit is geen coördinatie; het is een structureel kenmerk van hoe deze relatie nu functioneert. En het effect is ervoor te zorgen dat "er geen vooruitgang zal zijn in diplomatie, geen onderhandelde politieke oplossing. Het is gewoon een langzame aftakeling van de situatie."

Het olie- en gas kansspel

Achter de chaos schuilt een methode. Henningsen herleidt de strategie naar het oude neoconservatieve "Clean Break"-document: de wereldwijde aardolievoorraden afknippen, prijzen opdrijven, en de storm uitzitten op Amerika's enorme bewezen olie- en gasreserves. Elke escalatie in dit conflict – elke Oekraïense drone-aanval op Russische raffinaderijen, elke Israëlische aanval op Iraanse of Golf-energie-infrastructuur – haalt meer koolwaterstoffen van de wereldmarkt.

Wie profiteert? Big Oil, Big Gas en de Amerikaanse frackingindustrie – Trumps donateursbasis. Zelfs als de rest van de wereld lijdt, zelfs als voedseltekorten het gevolg zijn van stijgende kunstmestprijzen, profiteert de Amerikaanse energiesector.

Venezuela wordt in dit kader begrijpelijk: een opstapje in een grotere strategie van energiedominantie.

Maar dit is een enorme gok. Het kan de Verenigde Staten als imperiale macht vernietigen. Het kan Israël als koloniaal kolonistenproject vernietigen. Zoals Henningsen het stelt: de vraag is of deze 25 jaar oude neoconservatieve fantasie eindelijk werkelijkheid wordt, of dat ze een instorting zal veroorzaken waarvan noch het Amerikaanse imperium, noch het Israëlische project kan herstellen.

Pakistan, China en de opkomende tegenorde

De inzet van Pakistan als diplomatieke actor in de Iran crisis is niet toevallig. Henningsen wijst op diepe politieke en spirituele verbindingen tussen de twee islamitische republieken, verbindingen die de soennitisch sjiitische kloof overstijgen. Pakistan heeft een aanzienlijke en politiek actieve sjiitische bevolking die kernelementen van de Iraanse revolutie heeft overgenomen. Wanneer Israël dreigt dat een nucleair bewapend islamitisch land "niet mag blijven bestaan", hoort Pakistan een existentiële bedreiging: als Iran valt, zijn zij de volgende.

China begrijpt dit. Het Belt and Road Initiative is afhankelijk van stabiliteit in deze regio. Iran is een belangrijke partner in de middencorridorprojecten die de economische integratie tussen Oost en West voor decennia zullen bepalen. In plaats van Iran te controleren, zoals sommige westerse analisten denken, heeft China pragmatisch gehandeld, in het besef dat Iran wint en dat de catastrofale Amerikaanse bluf een kans heeft gecreëerd.

Het resultaat is een geopolitieke herschikking waarvan Washington zich onmogelijk bewust lijkt te zijn. Het internationale systeem buigt mee naar normatieve machten – naar Iran, naar Rusland, naar China, naar de BRICS-landen. De Verenigde Staten daarentegen hebben hun posities, hun steunpunten en hun geloofwaardigheid opgeofferd "aan het altaar van Israël".

De naderende storm: Israël versus Turkije

Als je denkt dat de situatie al gevaarlijk genoeg is, overweeg dan wat Henningsen

identificeert als het volgende doelwit. Voormalig Israëlisch premier Naftali Bennett heeft openlijk verklaard dat "Turkije het nieuwe Iran is." Dit is een waarschuwingsschot, en wanneer Israël waarschuwingsschoten lost, sterven er mensen.

De logische conclusie van de Joe Kent-thesen – dat het praten over een terugtrekking uit de NAVO in werkelijkheid gaat om het vrijmaken van de weg voor Israël om Turkije aan te vallen – is bijna te afschuwelijk om te overwegen. Maar het past in het patroon. De Verenigde Staten zouden hun hefboomwerking, hun verdragsverplichtingen opgeven en een NAVO-lid weerloos achterlaten tegenover Israëlische agressie.

Wie zou Turkije te hulp komen? Slechts vier landen hebben de capaciteit: China, Rusland, mogelijk Pakistan en India. De BRICS-landen. Niet de Verenigde Staten. Niet Europa. En er zijn al wereldoorlogen gevoerd over het Ottomaanse Rijk. De geopolitieke spel van Turkije – waar Oost en West elkaar ontmoeten – is het gevaarlijkste brandpunt op aarde.

Conclusie: de treinramp in slow motion aanschouwen

De visie van Patrick Henningsen is somber, maar ze is gegrond in observeerbare realiteit. De Verenigde Staten hebben gekozen voor een pad van internationaal gangsterisme op precies het moment dat de multilaterale orde verschuift naar multipolariteit. Ze hebben onbekwame ideologen op kritieke posities geïnstalleerd, diplomatieke normen verlaten, en hun strategische besluitvorming uitbesteed aan een vazalstaat waarvan de belangen steeds meer afwijken van de hunne.

De treinramp voltrekt zich in slow motion. Trump gaat naar Truth Social. De regering doet ontkenningen. Israël bombardeert weer een doelwit. Onderhandelingen komen nergens. De economie lijdt. En door dit alles heen zet het Amerikaanse imperium zijn lange, pijnlijke neergang voort.

Kan Amerika zich herstellen? Henningsen betwijfelt het, en zijn twijfels zijn overtuigend. De schade is niet alleen tactisch of zelfs strategisch – ze is structureel. De Verenigde Staten hebben het vertrouwen en de geloofwaardigheid opgeofferd die hun wereldpositie mogelijk maakten. En in een wereld van normatieve machten kan

een schurkenstaat niet leiden.

We zijn getuige van geschiedenis in wording. Het is geen comfortabel schouwspel. Maar doen alsof er sprake is van overwinning terwijl de nederlaag manifest is, is geen patriottisme. Het is waan. En waan, zo leert het Amerikaanse imperium, is een luxe die alleen de machtigen zich kunnen veroorloven – en alleen totdat de realiteit zich aandient.

Trump weigert zich terug te trekken uit de oorlog, oorlog met Iran zal voortduren

Er waren drie Iraanse voorwaarden die de VS weigerden te accepteren: Iraanse controle over de Straat van Hormuz, een einde aan de Israëlische aanvallen op Libanon en Hezbollah, het vrijgeven van Iraanse tegoeden en het behoud van soevereiniteit over de Iraanse uraniumvoorraad. Ik heb de afgelopen week in diverse interviews over dit onderwerp herhaaldelijk gezegd dat het Iraanse standpunt over deze kwesties niet onderhandelbaar is.

Hier is de verklaring die zojuist door de Iraanse regering is vrijgegeven:

1. "De Amerikaanse vijand, die verachtelijk, kwaadaardig en oneerlijk is, heeft geprobeerd aan de onderhandelingstafel te bereiken wat hij niet via oorlog kon bereiken.

2. Tot deze eisen behoren de overdracht van verrijkt uranium en de openstelling van de Straat van Hormuz zonder bevestigde Iraanse soevereiniteit daarover.

3. Iran heeft besloten deze voorwaarden te verwerpen en de heilige verdediging van zijn vaderland voort te zetten met alle noodzakelijke middelen, militair of diplomatiek."

Wat nu? Om te beginnen hoop ik dat de Iraanse delegatie in Islamabad een retourvlucht naar huis krijgt met een Russisch of Chinees vliegtuig. Ik sluit niet uit dat Israël en de VS zullen proberen het Iraanse passagiersvliegtuig op de terugvlucht naar Teheran te vernietigen.